

med disse Varer, mener vi det nu, under Hensyn til den hele Situation, hvori det danske Samfund økonomisk staar, nødvendigt, at man indskrænker sig til at give denne Prisnedsættelse til dem i vort Samfund, der trykkes af Dyrtiden. Og vi mener endvidere, at naar denne Prisnedsættelse sker ved det kommunale Initiativ, naar det overdrages Kommunerne at fastsætte de Principper, hvorefter Fordelingen af dette Beløb skal finde Sted, vil man paa hvert enkelt Punkt, i de enkelte Hjem, hvor Hjælpen virkelig har Betydning, være i Stand til at yde denne paa ganske anderledes effektiv Maade, end Tilfældet vil blive, naar det sker ved Statsforanstaltning, som lader det regne paa alle uden Hensyn til den Trang til Regnen, som er til Stede i de enkelte Hjem.

De Beløb, som vi mener at kunne stille til Disposition i Henhold til det her foreslaaede, andrager nøjagtigt for Staten og Kommunerne mellem 38 og 39 Mill. Kr. Men jeg kan dog ikke se rettere, end at den højtærede Ministers Forslag, som jo for Hovedlovens Vedkommende — den, der angaar Forsyning med Levnedsmidler — drejer sig om 6 Maaneder, hvorimod Loven om de kommunale Dyrtidsforanstaltninger kun drejer sig om 5 Maaneder, vil komme til at andrage et Beløb af ca. 46 Mill. Kr., idet vi ikke mener, at den Udsigt, som Ministeren har stillet til en Indtægt ved Hjælp af den fremtidige Sukkerordning, er saa klar, at der i og for sig er nogen Grund til at regne med den. Som fremdraget af vor Ordfører (Ole Hansen) ved første Behandling af Lovforslaget om Befolkningens Forsyning med Levnedsmidler er der ikke Sikkerhed for, at noget saadant Overskud kan naas, og det indrømmede ogsaa den højtærede Minister selv. Thi givet er det, at naar man regner med 150 000 Tons som Landets Sukkerproduktion i et Aar, er det ganske utvivlsomt et Maksimumstal, som man meget let kan komme noget ned under, og blot en ringe Nedgang vil finansielt ganske forandre det Billede, der vil fremkomme som Resultat af hele den foreslaaede Sukkerordning. Det forekommer os, at som Statens Forhold finansielt er, er det ganske fornødent, at vi paa dette Omraade tager Reb i Sejlene, og vi deler ganske den Betragtning, som den højtærede Finansminister gentagende har fremsat om dette Spørgsmaal, nemlig, at da Prisniveauet og Lønningerne nu er bragte i Overensstemmelse med hinanden for et meget stort Flertal af den danske Be-

folkning — det føler jeg mig overbevist om, at man kan sige —, er der ikke den Grund for Tiden til at foretage omfattende Dyrtidsforanstaltninger, som der forelaa i Forsummeren 1918, da vi gik til de Dyrtidsforanstaltninger, som har medført for Staten og Kommunerne de største Udgifter. (Og vi mener endvidere, at der er saa meget mere Opfordring til at indskrænke Udgifterne paa dette Omraade, som jo Finansministeren har regnet med Beløb paa det indenrigsministerielle Budget af 200 Mill. Kr. som Betingelse for, at vi kunde opnaa Balance paa Statens Budget i indeværende Aar. Et Beløb af 200 Mill. Kr. er et efter den danske Stats Forhold uhyre stort Beløb. Og naar vi i et Tidsrum af 5 Maaneder stiller til Disposition et Beløb af noget over 30 Mill. Kr. til Lettelse af Dyrtidens Tryk for dem, der virkelig føler det, nærer vi ikke Tvivl om, at Virkningerne deraf vil kunne kendes, naar man indskrænker sig til at henvende sig med sin Hjælp til de Hjem, hvor den virkelig har Betydning. Vi skønner ikke, at man ganske uden videre kan gaa til at forøge det indenrigsministerielle Budget med 60 Mill. Kr. — det er jo det, der i Realiteten er Tale om —, naar Finansministeren samtidig erklærer, at han ikke ved, hvor disse 60 Mill. Kr. skal tages fra. Nu hørte jeg nok, at den højtærede Indenrigsminister i Gaar udtalte, at Finansministeren under Forhandlingerne indenfor Ministeriets fire Vægge ganske tiltraadte de Principper, som er nedlagte her i Lovforslaget, og billigede de Udgiftsposter, det vilde medføre. Ja, naar den højtærede Indenrigsminister siger det, tvivler jeg naturligvis ikke paa nogen Maade derom, men dette Ministerium følger da andre Principper end dem, der ellers i Almindelighed gælder blandt Folk, som skal samarbejde. Det er dog i Almindelighed saaledes, at man udadtil optræder som en Enhed og saa udkæmper sine Kampe indenfor sine fire Vægge. Ministeriet synes altsaa paa dette Omraade at have valgt en anden Taktik, nemlig udadtil at præsentere sin Uenighed om de Tanker og Forslag, som her er fremkommet, men indenfor Ministeriets fire Vægge at optræde som en Blok. Jeg tvivler naturligvis ikke om, at det er rigtigt, naar den højtærede Indenrigsminister siger, at saaledes har Forhandlingerne indenfor Ministeriet formet sig, men i hvert Tilfælde maa man have Lov til at undres over, at det sker paa den Maade. Vi fra vor Side ønsker at komme alle dem i vort Samfund, der